

Antigona má šanci citlivé diváctvo strhnout

Petr Mareček
editoř MF DNES

 Záleží na úhlu pohledu. Na první dobrou se zdá, že zbavit se jednoho z nejsilnějších otevřených konců v dějinách dramatu, jenž má kalibr francouzské gardy u Waterloo či ukrajinských střelců ze Zmijího ostrova, kdy stačí zdvižený prostředníček a odkázání „přesně tam“, aby lidská důstojnost navzdory osudu vyrostla i se všemi následky, je až svatokrádež. Jenže ač jde o antiku, kde každé gesto jen násobí krev, jsme v hradeckém Divadle Drak. A to má letité zkušenosti z mladým publikem, jež se v citlivém věku v hledišti ocitá třeba poprvé a hlavně s mnohdy útlocitným pedagogickým dozorem háklivým na násilí a vulgarismy, byt' bývají z vůle dramatiky na místě. Stačí vzpomenout, co nedaleké činohře před lety v Goldflamových Pohádkách pro nehodné děti způsobila nevinná „pizda“.

Při hlubším pohledu na novou Antigonu, již na Sofoklovy motivy pro spojení Draku a Městských divadel pražských napsali dramaturg To-

Sbor Petra Cicáková, Dominik Linka a Pavla Lustyková. Foto: archiv Draku

máš Jarkovský a Jakub Vašíček, je mnohé jinak, vždyť jde o inscenaci pro diváckou adresu od třinácti let. A má všechno, čím může může strhnout, od srozumitelnosti, ztemnělé lešenářské scény rozastavené civilizace na pevných základech přes estetiku antických soch a fresek. Pří-

tom hrdinové jsou současní, kostýmy šik, královský portrét posprejovaný a vypravěčem uprostřed všeho je dýdžej Teiresiás ztělesněný Jiřím Vyšohlídem, jenž coby starořecký rapper vyvolává hlavní dějový motiv: „Motherfucker, fatherkiller what a thriller!“

A thrillerem drakovská Antigona skutečně je, což dokonale odlehčuje sbor v zásvětí vedený Dominikem Linkou a znamenitými komičkami Petrou Cicákovou a Pavlou Lustykovou. S ohromným nasazením promění slovníková hesla Antika, Eros či Psýché v přehlednou, ale nespoutanou grotesku, v níž se bledne po ráně šlehačkovým dotem, zelí i pórek jsou prsa i ocas Sfingy, vraždy plní misky na salát i se zálivkou. Nepopsatelná „arcimboldovská“ show v řeckých jarmarečně balkánských rytmech, při níž trne, kdo bude po nich uklízet jeviště, nepostrádá ani montypythonovskou sebevraždou banánem.

V „divadle na divadle“ Drak opět dokazuje svou devízu největší: vysoký standard kolektivní herecké i muzikantské univerzálnosti, schopnost okamžité animace, cit pro načasování a smysl pro gag. Škoda, že humor, slovní i drastický, se více nepropojil s temnotou Sofoklových hrdinů, snad autoři chtěli ryzí „olej a vodu“. Slabinou je občas ledabylá mluva a přehalovaná muzika, jež přebíjí mnohdy důležitá verbální sdělení.

Antigonou je už hostující Jazmína

Piktorová, v projevu střídá, s kruhy pod očima a vzdorovitým pohledem, je vzorovou hrdinkou pro náctileté, přitažlivou v rebelství a srozumitelnou v hrdosti i v intimních chvílích bolestivého smutku. Petr Reif, také host, dal králi Kreontovi sošnost vládaře i necitlivost autoritativního otce. Vedle nich se neztratí ani subtilní rozpaky Milana Hajna v roli Haumóna, Edita Vašková coby na starší sestru žárlivá Isméné či Barbora Jarkovská Humel v úloze tiše trpící Eurydiké. Vybočuje jen Jan Popela, jenž dal svému Charonovi upovídánost okresního drožkáře s výrokem, že „věčnost, to je fakt dlouho“.

Poučná inscenace potlačených gest, velkých emocí, skutečného ohně a páry ze sauny o zodpovědnosti za sebe i rodinu, v níž se člověk ocitá, aniž by se ho někdo ptal, má velkou šanci svou diváckou adresu zasáhnout a rozžehnout zájem jak o antiku, tak o divadelní imaginaci. Přál bych to jí i Draku.

Antigona. Divadlo Drak Hradec Králové

75%